

Vi ved ikke, hvem der i morgen eller om 10 år bliver behovshavere af den ene eller den anden ydelse. Men vi ved noget om, hvad det er for holdninger, der skal ligge bag. Og de principper er for os fællesskabet, ansvarligheden eller – som jeg plejer at sige det – enhver er nok sig selv nærmest, men man er ikke sig selv nok. Det siger jeg også med kærlig hilsen til nogle af de ungdomsorganisationer, som partierne har den glæde at have. Man kan snart ikke høre, om det er DSU eller VU eller grupper inden for disse partier, der giver sig til kende med alt deres vrøvl om, at de vil da ikke betale for de gamles folkepension. Jeg synes, I skulle tage at daske dem nogen. De må erkende, at principperne i velfærdssamfundet er, at man er et led i en kæde; det giver store rettigheder, store frihedsgrader – det bør det gøre – men det giver også en grundlæggende forpligtelse over for det, der var før, og det, der kommer efter.

Så jeg er meget enig med statsministeren i det, han indledte med at sige, at den danske model er en succes, og at danskerne bakker op – sådan forstod jeg statsministeren – om de bastioner – jeg tror, det var det ord, statsministeren brugte. Det er jeg enig i. Danskerne bakker fuldtalligt op bag principperne i velfærdssamfundet. Vi splejser til visse ting via skatten; vi betaler pænt for det, osv., men så skal det også være i orden, og så er der ingen, der skal lide nød i det danske samfund. Det binder os sammen.

Dér, hvor jeg så tror, vi i øjeblikket oplever ikke en modstand mod velfærdssamfundet, men en træthed, en snigende træthed ved det dér åh-velfærdssamfund, er over for det paradoksproblem, jeg ser i det, at disse mennesker på den ene side oplever situationer, hvor de virkelig har brug for velfærdssamfundet: Mor skal have en plejehjemsplads, far skulle have noget mere hjemmehjælp, kollegaen skulle have en operation, så han ikke skulle gå og vente på at komme tilbage til arbejdet, og alt det dér, og så får man det dér halvslaskede håndtryk fra velfærdssamfundet. Så opstår jo situationer, hvor folk siger: Her går jeg og betaler min skat, og når jeg så endelig har brug for dem, så er de der ikke.

Det er den ene side af paradokset. For lidt velfærdssamfund!

Så er der den anden side af paradokset, som går ud på en himmelråbende mængde af smådetaljer, som det her samfund beskæftiger sig med og trænger ned i folks dagligliv med. Eksemplerne er så mangelunde. Emsigheden, som statsministeren til min store glæde nævnte både

i åbningstalen og i dag, overremsigheden, hvor folk igen må reagere og sige: Nå, men det kan de bruge ressourcer på. Latterlige regler, som ikke har nogen alvor i sig, men som skal håndhæves. Smålighed i en frynsegodebeskatning, som jeg selv har bidraget til; jeg har selv medvirket til reformen. Men jeg kan også se, hvordan hele denne skattereformdiskussion blev fokuseret på nogle latterlige ting om noget kaffe i et marketenderi osv. Jeg ved, at skatteministeren arbejder med det, og jeg er glad for, at han gør det.

Men sådan nogle ting, hvor folk til sidst siger: Ja, det er det, de bruger ressourcer på. De kan ikke bruge ressourcer, når vi virkelig har brug for dem, men de kan komme rendende med alt muligt småpjet, med regler om det ene og det andet. Tror de ikke, vi kan tænke selv? Tror de ikke, vi kan indrette os?

Og jeg tror, det er en voldsom hæmsko for velfærdssamfundets – jeg vil ikke kalde det popularitet, det er sådan noget overfladisk noget, men sådan accept, at principperne er gode nok, men udformningen er ikke god nok endnu, og dér har vi altså noget at komme tilbage til.

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at CD meget gerne vil vende tilbage med en forespørgsel senere på foråret om alt det her med emsigheden. Det offentlige skal tage sig af det alvorlige, de store linjer, af det, der virkelig er vigtigt, og så prøve at overlade noget mere til folks egen fornuft.

Alt det der med, om vi har råd, om vi får råd, kan jeg ikke nå at komme ind på. Jeg mener, at vi skal have råd, og det er styrepinden for CD. Der skal selvfølgelig ske omprioriteringer, men jeg vil gerne igen advare imod at betragte dette, at man investerer i børn og unge eller forsørger ældre, som en forsørgerbyrde. Det vil jeg slet ikke acceptere.

Dér, hvor man kan begynde at gøre noget, hvor der virkelig er et politisk holdningsmæssigt, menneskeligt problem, er i gruppen af erhvervsaktive mennesker, der kunne have været i gang. Dér mener jeg, man skal sætte ind med en uddannelsesoprustning samt prøve at få udviklet et nyt arbejdsmarked i hele servicesektoren, som er noget, alle formentlig ved, at CD går meget stærkt ind for. Jeg kan ikke nå at komme mere ind på det nu, men det er nogle af overskrifterne.

Vi tror i CD ikke på, at samfundet bliver rigere ved at gøre folk fattige. Vi accepterer ikke, at